

Arrest

nr. 95 657 van 23 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen: X, X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS, die verschijnt voor de verzoekende partijEN en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 april 2012 dienen de verzoekende partijen, van Servische nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 25 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot

verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 9 juli 2012 aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 23.04.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

D., E.(...)

nationaliteit: Servië

geboren te Aliderce op 00.00.1974

D. M. geboren op (...)1973

D. L. geboren op (...)2003

D. V. geboren op (...)2005

D. K. geboren op (...)2007

D. M. geboren op (...)2011

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 — 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

In de aanvraag dd. 23.4.2012 worden er medische elementen aangehaald voor D. E.(...). Bijgevolg dient in de eerste plaats D. E.(...) zijn identiteit aan te tonen. Betrokkene legt een PP van de Federale Republiek Joegoslavië voor, een federatie die momenteel niet meer bestaat, uitgereikt te op 10.1.2003. Betrokkene beweert echter over de Servische nationaliteit te beschikken. Aan de hand van het voorgelegde identiteitsdocument kan zijn bewering niet gestaafd worden, er wordt in het voorgelegde identiteitsdocument immers niet verwezen naar de huidige nationaliteit van de betrokkene. Op deze wijze laat de aanvraag niet toe een medische appreciatie te stellen met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf.

Uit §2 van Art 9ter volgt bovendien dat de gegevens vereist door §2, eerste lid “de constitutieve elementen van identiteit” moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. Bovendien dienen alle documentaire ontvankelijkheids-voorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Aangezien betrokkene in gebreke blijft zijn identiteit/nationaliteit aan te tonen en evenmin stelt vrijgesteld te zijn van deze verplichting, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen — fax: 02274 66 11).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de

betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem/haar/hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van “de motiveringsplicht” als beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adsturing van dit enig middel zetten zij het volgende uiteen:

“ENIG MIDDEL:

SCHENDING VAN ARTIKEL 9ter VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, EN
SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT ALS ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

De bestreden beslissing steunt in essentie op het gegeven dat het paspoort van verzoeker E. D.(...) zijn nationaliteit niet zou aantonen.

Aldus zou niet voldaan zijn aan de vereisten van artikel 9ter, §3 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als ‘Vreemdelingenwet’).

Artikel 9ter Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“(…)”

Het paspoort van verzoeker E. D.(...) is uitgegeven op 10 januari 2003 en is geldig tot 10 januari 2013. Het paspoort is dus geldig.

Het is een paspoort van de Federale Republiek Joegoslavië en vermeldt dat het werd uitgegeven door ‘MUP R SRBIJE-SUP VRANJE’. De paspoorten van mevrouw M. D.(...) en van de kinderen zijn paspoorten van de Servische Republiek en vermelden dat ze werden uitgegeven door “MUP R SRBIJE-PU U VRANJU”.

Het paspoort verzoeker E. D.(...) vermeldt als geboorteplaats én woonplaats Aliderce, Presevo in Servië. (zie stuk 2 — kopij paspoort E. D.) De paspoorten van mevrouw M. D.(...) en van de kinderen vermelden als woonplaats Presevo, Aliderce, in Servië.

De Federale Republiek Joegoslavië heeft bestaan van 1992 tot 2003 en bestond uit de huidige staten Servië en Montenegro. (zie stuk 4)

De enige twijfel die omtrent de huidige nationaliteit van verzoeker E. D.(...) zou kunnen bestaan, is of hij de Servische dan wel de Montenegrijnse nationaliteit bezit.

Het blijkt evenwel zeer duidelijk uit de gegevens van zijn eigen paspoort dat zijn huidige nationaliteit de Servische nationaliteit is. Het paspoort werd uitgegeven in Servië en vermeldt als woonplaats Presevo, Aliderce, in Servië. Bovendien werden de paspoorten van zijn echtgenote en kinderen door dezelfde (Servische) autoriteit uitgegeven en vermelden dezelfde woonplaats.

Tijdens de voorgaande procedure (zie onder punt "1. uiteenzetting van de feiten") is zijn Servische nationaliteit nooit in twijfel getrokken.

Conclusie dient dan ook te zijn dat het voorgelegde identiteitsdocument wel degelijk voldoet aan de vereisten van artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet.

Alleszins is de conclusie die de gemachtigde van de staatssecretaris maakt, kennelijk onredelijk, gelet op de door verzoekers bij de aanvraag voorgelegde stukken. Aan de hand van het paspoort van E. D. en de paspoorten van de andere gezinsleden, kon worden opgemaakt dat verzoeker wel degelijk de Servische nationaliteit heeft.

Het middel is gegrond."

2.2 In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In hun middel beroepen verzoekers zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet,*
- de (materiële) motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.*

Ter ondersteuning houden verzoekers voor dat het paspoort van verzoeker wel degelijk geldig is en dat zeer duidelijk blijkt uit de gegevens van zijn paspoort dat de huidige nationaliteit de Servische nationaliteit is, zodat het gegeven waarop de beslissing steunt, niet correct is.

De verwerende partij benadrukt dat verzoekers hun beschouwingen juridische grondslag missen.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers hun aanvraag op grond van art. 9ter onontvankelijk is.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Door de gemachtigde wordt terecht geoordeeld dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter onontvankelijk is.

De gemachtigde heeft terecht geoordeeld dat verzoeker door enkel een paspoort van een niet langer bestaande federatie voor te leggen zijn actuele nationaliteit niet heeft aangetoond.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verwerende partij laat gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie terecht oordeelde dat de huidige nationaliteit van verzoeker niet werd aangetoond:

"In de aanvraag dd. 23.04.2012 worden er medische elementen aangehaald voor D. E.(...). Bijgevolg dient in de eerste plaats D. E.(...) zijn identiteit aan te tonen. Betrokkene legt een PP van de Federale Republiek Joegoslavië voor, een federatie die momenteel niet meer bestaat, uitgereikt te op 10.1.2003. Betrokkene beweert echter over de Servische nationaliteit te beschikken. Aan de hand van het voorgelegde identiteitsdocument kan zijn bewering- niet gestaafd worden, er wordt in het voorgelegde identiteitsdocument immers niet verwezen naar de huidige nationaliteit van de betrokkene. Op deze wijze laat de aanvraag niet toe een medische appreciatie te stellen met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf" (onderlijning toegevoegd)

Zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie terecht stelt in de bestreden beslissing, dienen verzoekers ter zake hun huidige identiteit aan te tonen alvorens een medische appreciatie kan worden gesteld.

Artikel 9ter, §2 en §3 van de Vreemdelingenwet vermeldt hieromtrent:

“§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 10, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 40, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in §2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in §2, derde lid, niet bevat,”

(onderlijning toegevoegd)

Onder deze ‘constitutieve elementen van de identiteit’ dient uiteraard ook de actuele nationaliteit te worden verstaan.

Door de verzoekende partij werd bij hun aanvraag enkel een paspoort voorgelegd dat reeds uitgegeven werd op 10.01.2003 (meer dan 9 jaar geleden).

Verzoekers paspoort werd uitgegeven door de Federale Republiek Joegoslavië. Dit is, zoals de gemachtigde terecht aanhaalt, een federatie die momenteel niet meer bestaat. Uit dit gegeven werd dus terecht door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie afgeleid dat er geen huidige nationaliteit aan verzoeker kan worden toegeschreven.

Zoals gemotiveerd werd in de bestreden beslissing, kan een niet actuele nationaliteit bezwaarlijk verstaan worden als “constitutief element van identiteit”.

De voorbereidende werkzaamheden staan toe dat onder het gewijzigde art. 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden verstaan dat de actuele nationaliteit dient te worden aangetoond.

Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij ter zake naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“3.11. Uit het gestelde in punt 3.10. blijkt dat niet zozeer verzoekers identiteit in vraag wordt gesteld doch wel verzoekers nationaliteit. De eerste vraag die zich in deze stelt, is of het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel op de identiteit in beperkte zin slaat, zoals de memorie van toelichting bij dit artikel lijkt aan te geven (cf punt 3.7.) of ook op de nationaliteit van de aanvrager moet betrekking hebben.

3.12. Te dezen kan dienstig verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B. 5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote

kamer, 27 mei 2008, N t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld B. 5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”;

3.13. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

(...)

3.15. In deze dient er ook rekening mee gehouden te worden dat later onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen (cf RvS 31 december 2010, nr. 209.878) . De verwerende partij stelt derhalve terecht in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in de bestreden beslissing “dat het bewijs van de ACTUELE nationaliteit van essentieel belang is bij de behandeling van de aanvraag aangezien ook een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit.””

(R.v.V. nr. 58.204 van 21.03.2011) (onderlijning en vetschrift toegevoegd)

In casu kan worden vastgesteld dat verzoekers niet betwisten dat de Federale Republiek Joegoslavië niet meer bestaat, en is uiteengevallen in verschillende staten, waarbij verzoekers in hun verzoekschrift zelf aangeven dat er discussie kan bestaan over de huidige nationaliteit van verzoeker (“De enige twijfel die omtrent de huidige nationaliteit van verzoeker E. D.(...) zou kunnen bestaan, is of hij de Servische dan wel de Montenegrijnse nationaliteit bezit.”).

Verwerende partij wijst ter zake naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Waar verzoeker verwijst naar de geboorteplaats zoals vermeld op de voorgelegde identiteitskaart en verwijst naar de voorgaande asiel- en regularisatieprocedures waarin hij steeds als Kosovaar werd geïdentificeerd, weerlegt verzoeker niet de vaststelling van verweerder dat zijn Kosovaarse nationaliteit niet kan worden afgeleid of vastgesteld uit een identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië. Er dient nogmaals te worden gewezen op artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en de mogelijkheid om aan de hand van bewijselementen die voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in voormeld artikel, zijn nationaliteit aan te tonen. Het komt aan verzoeker toe, die een aanvraag indient om machtiging tot verblijf om medische redenen in België, om duidelijkheid te scheppen over zijn nationaliteit. De vaststelling in de bestreden beslissing “Aangezien betrokkene in gebreke blijkt zijn identiteit/nationaliteit aan te tonen en evenmin aantoont vrijgesteld te zijn van deze verplichting dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden” steunt bijgevolg op de stukken van het dossier en is niet kennelijk onredelijk. Verzoeker toont bijgevolg met zijn beschouwingen niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt aldus niet aangetoond.” (R.v.V. nr. 68.274 van 11 oktober 2011) (onderlijning en vetschrift toegevoegd)

Verzoekers voeren in eerste instantie aan dat de geldigheidsduur van het paspoort nog niet is verstreken. Deze kritiek kan echter niet als relevant worden beschouwd, gelet op het feit dat dit niet wordt betwist in de bestreden beslissing. De geldigheidsduur van het paspoort kan geen afbreuk doen aan het feit dat de federatie niet meer bestaat.

Verzoekers verwijzen verder naar de gelijkenissen van het paspoort van verzoeker met de paspoorten van verzoekster en haar kinderen om een huidige Servische nationaliteit van verzoeker aan te tonen.

Gezien beide soorten paspoorten door een andere staat werden uitgegeven, namelijk door de Federale Republiek Joegoslavië enerzijds en de Servische republiek anderzijds, kan de voorgehouden gelijkheid niet stand houden. Het is hierbij perfect mogelijk dat verzoekster en de kinderen een andere nationaliteit hebben aangenomen dan verzoeker. Door de complexe geografische en historische voorgeschiedenis van de huidige regio die vroeger de federatie Joegoslavië was, is dit geen uniek gegeven. Dit geldt des te meer nu verzoekers in hun verzoekschrift erkennen dat zij ook op een andere plaats in de toenmalige federatie werden geboren.

Aangezien de federatie die het paspoort van verzoeker heeft aangemaakt, niet meer bestaat, kan de huidige nationaliteit van verzoeker niet meer achterhaald worden op basis van het paspoort dat door verzoeker wordt voorgelegd.

Nochtans moet de aanvraag van verzoeker gestaafd zijn met stukken waaruit de constitutieve elementen van zijn identiteit blijken op grond van art. 9ter §2, 1° en 9ter §3, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen derhalve met hun kritiek niet aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie ten onrechte zou hebben gemotiveerd dat de huidige nationaliteit niet werd aangetoond. Zij slagen er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of aan te tonen dat er op basis van de stukken een huidige nationaliteit van verzoeker zou kunnen worden bewezen.

Verwerende partij kan ter zake dienstig verwijzen naar recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Verzoeker is het niet eens met het motief dat hij zijn identiteit en nationaliteit niet heeft bewezen. Verzoeker wijst op de onafhankelijkheid van Kosovo en de onmogelijkheid om zijn paspoort op te vragen bij de Kosovaarse ambassade te Brussel doordat de ambassade niet de bevoegdheid en/of middelen heeft om paspoorten af te leveren. Evenmin kan verzoeker terugkeren naar Kosovo om zijn identiteitskaart of paspoort te halen nu hij ziek is. Verzoeker weerlegt echter niet het motief dat de door hem beweerde Kosovaarse nationaliteit niet kan worden afgeleid uit de ingediende identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verzoeker wordt verzocht terug te keren naar Kosovo om zijn identiteitskaart of paspoort op te halen. Verder dient te worden opgemerkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met geen woord rept over het element dat de Kosovaarse ambassade niet de bevoegdheid of middelen heeft om hem een paspoort uit te reiken. Dit argument haalt verzoeker aldus thans voor het eerst in zijn verzoekschrift aan waardoor hij bezwaarlijk verweerder kan verwijten geen rekening te hebben gehouden met dit argument bij de beoordeling van de feiten.”

(R.v.V. nr. 68.274 van 11 oktober 2011)

“De Raad stelt vast dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om vast te stellen dat verzoekster haar identiteit/nationaliteit niet aantoonde. Gelet op de diverse documenten die verzoekster heeft voorgelegd, waaronder een paspoort van de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië, die nadien is uiteengevallen, het attest van immatriculatie waar verzoekster aangeduid staat als Servische, alsook de vaststelling blijkens het administratief dossier dat verzoekster tijdens de asielprocedure heeft verklaard de Servische nationaliteit te bezitten, acht de Raad het in voorliggend geval dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoekster “in gebreke blijft haar identiteit/nationaliteit aan te tonen”. De vaststelling in de bestreden beslissing “betrokkene beweert echter over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken. Aan de hand van de voorgelegde identiteitskaart kan haar bewering niet gestaafd worden, er wordt in het voorgelegde identiteitsdocument immers niet verwezen naar de huidige nationaliteit van de betrokkene” steunt bijgevolg op de stukken van het administratief dossier en is niet kennelijk onredelijk. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.” (R.v.V. nr. 75.526 van 21 februari 2012) (onderlijning toegevoegd)

Verzoekers werpen nog op in hun kritiek dat de Servische nationaliteit van verzoeker tijdens “de voorgaande procedure” nooit in twijfel is getrokken.

Verzoekers maken echter niet duidelijk naar welke procedure in casu wordt verwezen. Aangezien uit het feitenrelaas een amalgaam van procedures blijkt, kan er gesproken worden van een onduidelijke verwijzing. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van de specifieke procedure waarop verzoekers zich steunen, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Verwerende partij laat hierbij ook gelden dat er niet wordt aangetoond dat het hier om dezelfde omstandigheden gaat.

Het gegeven dat de nationaliteit tijdens de voorgaande procedure niet in twijfel zou zijn getrokken, kan verder geen afbreuk doen aan de bewoordingen en de duidelijke ratio legis van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die erin bestaan dat de ambtenaar-geneesheer de gezondheidszorg in het land van herkomst moet kunnen onderzoeken. Verzoekers tonen in casu niet aan dat zij ter zake rechtmatige verwachtingen konden laten gelden, dat verzoeker zijn nationaliteit niet meer zou dienen aan te tonen wanneer hij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet indient.

Rekening houdend met al het voorgaande kan besloten worden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie terecht heeft beslist tot onontvankelijkheid van het verzoek om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Verzoekers hun beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Het middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3 Uit de uiteenzetting van het enig middel van de verzoekende partijen in hun inleidend verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, die dient te worden onderzocht in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4 Waar de verzoekende partijen middels de bewoordingen *in fine* van hun enig middel: “*Alleszins is de conclusie die de gemachtigde van de staatssecretaris maakt, kennelijk onredelijk, (...)*”, de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoeren, wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.5 Uit de lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. Aan deze “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

2.6 De verzoekende partijen dienden op 20 april 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verwerende partij verklaart deze aanvraag onontvankelijk, daar ze meent dat een paspoort van een niet meer bestaande Staat de "identiteit/nationaliteit" van de eerste verzoekende partij, zijnde de heer D.E.(...), niet aantoonde.

2.7 Vooreerst dient er in dit verband verwezen te worden naar artikel 9ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat ook aangeeft dat het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet tevens op de nationaliteit van de aanvrager betrekking moet hebben. Dit is in overeenstemming met het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was.

Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

"B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument."

Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). De verwerende partij er in haar nota met opmerkingen dan ook terecht op dat daar "de huidige nationaliteit van verzoeker niet werd aangetoond", "(...) verzoekers hun huidige identiteit (dienen) aan te tonen alvorens een medische appreciatie kan worden gesteld" overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.8 Vervolgens dient de vraag gesteld of een paspoort van een niet langer bestaande Staat, namelijk de Federale Republiek Joegoslavië, een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een paspoort van een niet langer bestaande Staat blijft uiteraard in principe het bewijs van identiteit vormen. Het is niet omdat een Staat ophoudt te bestaan dat een ex-onderdaan daarvan hierdoor zijn identiteit verliest.

In tegenstelling tot waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt als zouden de verzoekende partijen bij hun kritiek op de bestreden beslissing, dat de Servische nationaliteit van de eerste verzoekende partij nooit in twijfel is getrokken, onduidelijk verwijzen naar "de voorgaande procedure", stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier alleszins niet blijkt dat de identiteit van de eerste verzoekende partij op enig ogenblik bij de voorgaande procedures in vraag werd gesteld. Zo leest de Raad meer bepaald in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2010 waarbij de asielaanvraag van verzoeker van 29 maart 2010 werd afgewezen: "De documenten die u ter staving van uw asielrelaas hebt neergelegd zijn niet van dien aard om bovenstaande conclusies om te buigen. (...) uw paspoort en rijbewijs, staven deze twee documenten uw identiteit en nationaliteit, die op zich niet ter discussie staan". Blijkens het administratief dossier werd verder in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2011 waarbij de chronologisch volgende asielaanvraag van 13 september 2011 werd afgewezen, op voorgaande stelling niet teruggekomen en werd de identiteit van de eerste verzoekende partij evenmin in twijfel getrokken door de Raad in zijn arrest nr. 77 684 van 20 maart 2012. Tevens wordt opgemerkt dat de eerste verzoekende partij op 22 november 2010, - dit is tussenin beide voormelde asielprocedures -, reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, vergezeld van hetzelfde paspoort als op heden voorligt, had ingediend, dewelke op 28 januari 2011 ontvankelijk werd verklaard en op 28 juli 2011 ongegrond werd verklaard.

Hieruit blijkt dat in het administratief dossier geen elementen voorhanden zijn die twijfels omtrent de nationaliteit van de eerste verzoekende partij zouden kunnen staven.

2.9 Kernvraag in deze is dan ook of een paspoort van een niet langer bestaande Staat een bewijs van nationaliteit kan vormen. Een paspoort van een niet meer bestaande Staat kan na een lang tijdsverloop mogelijkerwijze niet meer volstaan, met name wanneer er ernstige twijfel over de latere nationaliteit van de betrokkene kan bestaan (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Het gegeven dat een paspoort van een niet meer bestaande Staat wordt overgemaakt houdt dus niet *ipso facto* in dat de nationaliteit niet aangetoond wordt in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Hierop lijkt de verwerende partij nochtans te alluderen wanneer zij in haar nota met opmerkingen de reden waarom de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard als volgt toelicht: *“Door de verzoekende partij werd bij hun aanvraag enkel een paspoort voorgelegd dat reeds uitgegeven werd op 10.01.2003 (meer dan 9 jaar geleden). Verzoekers paspoort werd uitgegeven door de Federale Republiek Joegoslavië. Dit is, zoals de gemachtigde terecht aanhaalt, een federatie die momenteel niet meer bestaat. Uit dit gegeven werd dus terecht door de gemachtigde Staatssecretaris (...) afgeleid dat er geen huidige nationaliteit aan verzoeker kan worden toegeschreven”.*

Te dezen kan nog *mutatis mutandis* dienstig verwezen worden naar de memorie van toelichting bij het aldus gewijzigde artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarin kan gelezen worden dat een oud nationaal paspoort kan volstaan: *“Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort (...)”* (Parl.St., Kamer, 2010-2011, DOC 530771/001, p.145).

2.10 De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen *in casu* kunnen worden gevolgd in hun betoog waar zij stellen dat de conclusie van de verwerende partij onredelijk is gelet op het gebrek aan twijfel over de nationaliteit van de eerste verzoekende partij in voorgaande procedure(s) onder meer een procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de door hen bij de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegde documenten, met name de paspoorten, ook van de andere gezinsleden. Zo heeft de eerste verzoekende partij blijkens het administratief dossier inderdaad steeds verklaard de Servische nationaliteit te bezitten, zowel tijdens de asielprocedures als tijdens de medische regularisatieprocedure, - hetwelk daarenboven gezien het ontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op basis van datzelfde paspoort ook door de verwerende partij werd aanvaard -, werd zijn Servische nationaliteit ten bewijze waarvan hij het in de bestreden beslissing beoordeelde paspoort van de Federale Republiek Joegoslavië had overgelegd, nooit betwist, in vraag gesteld of van valsheid beticht tijdens de asielprocedure waarin de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet nagegaan werd en vermeldt zijn neergelegde paspoort, bijkomstig, inderdaad als plaats van uitgifte *“MUB R SRBIJE-SUP VRANJE”* te Servië, zoals tevens te lezen valt op de voorgelegde paspoorten van diens gezinsleden die de Servische nationaliteit hebben.

2.11 Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen komt het de Raad *in casu* kennelijk onredelijk voor van de gemachtigde om voormeld document niet te aanvaarden als bewijs van *“identiteit/nationaliteit”* van de eerste verzoekende partij.

Het enig middel is gegrond.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET